

Hướng tiến quân chính
 Vùng chiến sự lớn

1 / 4

Trong lúc hàng trăm tờ báo chính thống không có một dòng nào về cuộc chiến 1979 thì hàng loạt tờ báo lại đua nhau đưa tin, bài về đám cưới của hai cô gái người đẹp Đan Lê!

Cuộc chiến tranh chớp nhoáng diễn ra qua báo chí nước ngoài, báo chí của người Việt tại hải ngoại, các diễn đàn trực tuyến, các trang blog cá nhân. Nhu cầu thông tin, tìm hiểu về cuộc chiến được công bố. Trang blog của Tiến Sĩ Nguyễn Xuân Diện đăng bài nói chuyện của Đặng Tiểu Bình tại một hội nghị nội bộ ngày 16 tháng 3, 1979, đúng ngày Trung Quốc rút khỏi VN. Qua đó, Đặng ghi thích nguyên nhân, lý do của cuộc chiến tranh mà phía Trung Quốc luôn tuyên truyền là “đánh trả trả”, là “một số trường phái có giới hạn” đối với Việt Nam xâm lược, “Cu Ba phản động Đông.” Theo Đặng, có 3 lý do lớn phải đánh VN. Một là “một trường thống nhất chống bá quyền quốc tế đòi hỏi có sự chuyển tải cần thiết đối với Cu Ba phản động để thúc đẩy một trường thống nhất chống bá quyền quốc tế,” hai là Trung Quốc cần có môi trường tốt để “xây dựng nền hiện đại hóa,” ba là quân đội giới phóng nhân dân Trung Hoa 30 năm nay không đánh trả, cũng cần phải tiếp đất để một chút.

Về sau này, nhiều nhà nghiên cứu, bình luận chính trị VN và quốc tế đã có các bài viết phân tích những toan tính của Đặng khi quyết định tiến đánh VN lúc đó. Và rõ ràng, Đặng đã “tính đúng,” dù cũng biết thời hạn nhân mạng những người Trung Quốc đã “đồng ý” khá nhiều về cuộc chiến này. Trong đó, cái đồng ý lớn nhất là quan hệ với Washington, đánh VN là “món quà tặng dành cho Mỹ” để đổi lấy lòng tin của Mỹ và việc chuyển giao cho Trung Quốc với thời gian phòng Tây, bắt đầu 3 thập niên làm ăn và phát triển của Trung Quốc.

Bài nói chuyện của Đặng Tiểu Bình còn có một chi tiết khiến các thế hệ hậu sinh VN bây giờ đọc mà cảm thấy rợn ngợp, đó là “Một ngày này trên đồng ruộng đã quét dọn một số hang, có một số vết tích của hang này hang nọ, một số thôn trang, cũng quét dọn mấy ngàn người, trên vờn người.” Thế nào là “quét dọn mấy ngàn người, trên vờn người”?

Bài “Kể lại chiến tranh 1979, lính Trung Quốc thả nhốt đồng bào người dân Việt Nam” đăng trên trang Bauxite VN sẽ ghi đáp thắc mắc đó. Một người lính Trung Quốc tên là Võng Chí Quân, khi đó là tiểu đội trưởng đội Dao Nhện Sư Đoàn Bộ Binh 163 Quân Giải phóng Trung Quốc đánh chiếm Lạng Sơn đã viết những dòng ký ức như sau: “Về sau cấp trên của Sư Đoàn 163 ra lệnh: giới thiệu không bắt buộc (nguyên văn: 'cách sát vô luận'), chỉ dùng pháo hạ tạt, súng phun lửa, bắt phá và xẻ tiêu diệt sạch người Việt Nam hết làng này đến làng khác. Đêm đến thấy ai đứng thì coi đó là kẻ địch, chỉ việc xả súng bắn coi như bắn rận rỏi. Khi đánh chiếm các thôn trấn, chỉ cần đưa trên đồng ruộng cũng bắt chuyển nhà dân, chuyển quan bưu điện, chỉ dùng mấy trăm tấn thuốc nổ đánh sập và san bằng toàn bộ cầu cống, sân bay... tất cả các kiến trúc công cộng chuyển hủy hơn 2,900 chỗ ở trên trấn Lạng Sơn.”

Quân Giải Phóng Trung Quốc rút về phía bắc qua thủ trấn Đổng Đăng đã khuất về Trung Quốc “tất cả những thứ gì có thể mang đi được như máy móc, lương thực, thiết bị văn phòng; tháo tất cả các thanh ray đường sắt; cái gì không mang đi được thì nung tung tất cả.” Và “không thể một thủ đoạn nào để giành chiến thắng”!

Một tài liệu khác cũng được dịch và đăng trên trang Bauxite Vietnam thì cho biết: “Kể từ năm chiến tranh 1979 Trung Quốc thả ra hơn 10 triệu quân miền tây vùng biên giới Việt-Trung trước khi rút quân về phía bắc.” Tác giả, một người Trung Quốc tên Vương Quốc Hiền viết: “Loại vũ khí này nếu không dùng để tấn công thì sẽ dùng để phòng, gây tai nạn trên đường cho người dân trong vùng. Nghe nói một xóm 87 người thì chết 78 chân, bình quân một người chết có 0.9 chân. Miền còn có thể tác động tới vùng biên giới này trong 20 năm.”

Tính chất dã man của giới lãnh đạo và binh lính Trung Quốc đã bộc lộ rõ ràng trong cuộc chiến dù là người người này. Chưa kể, sau đó, có những vùng đất đã bị một vĩnh viễn vào tay Trung Quốc.

Thế mà đảng và nhà nước Cộng Sản VN còn tình hình một bộ tại, còn tình quân. Không cho báo chí nước ngoài, không thể chế độ tiếp xúc với người dân, giới lãnh đạo cũng không có người nào có thể công đi thăm, nhang khói cho các liệt sĩ.

Người dân VN thì không thể quên. Trên rất nhiều diễn đàn được lập, các trang blog cá nhân, người kể chuyện gia đình, cái chết của người thân, người kể chuyện đi thăm và nói chuyện với người mẹ có một người con trai đã hy sinh, người ghi lại những cảm xúc vào thời gian xảy ra cuộc chiến khi hãy còn là một đứa trẻ, người viết những nhà thơ với con gái-thơ họ hôm nay... một người một cách như về cuộc chiến đã còn tình bất lãng quên.

Và câu hỏi những người chết trong tâm khảm người VN suốt bao nhiêu năm nay là vì sao các thủ lĩnh đạo đảng và nhà nước Cộng Sản VN lại luôn hèn hạ khi phải nhún nhường trước Bắc Kinh? Trong cuộc chiến với Pháp với Mỹ trước kia thì thái độ của họ khác hẳn. Trên toàn bộ các phương tiện truyền thông, sách giáo khoa các cấp, nhà báo tờ báo... trong suốt thời gian xảy ra chiến tranh và cho đến tận bây giờ, họ công khai nói về những cuộc chiến tranh này, công khai chế độ “kẻ thù” bằng một cách có thể, hàng năm họ rầm rộ kỷ niệm ngày chiến thắng Điện Biên Phủ, ngày 30 tháng 4, 1975...

Còn vớ i Trung Quố c? Ngay tở i Bắ c Kinh vào chiế u ngày 18 tháng 2, 2011, Hoàng Bình Quân, ủy viên Trung ố ng Đố ng, trố ng Ban Đố i Ngoố i Trung ố ng, đố c phái viên cắ a Tố ng Bí Thố Nguyế n Phú Trố ng, đã gồ p Hố Cố m Đào đố “thông báo vố kố t quố Đố i Hố i XI cắ a Đố ng Cố ng Số n Viế t Nam” (!) đố ng thố i hai bên cùng cam kố t “đố a quan hố ‘đố i tác hồ p tác chiế n lố c toàn đi n’ Trung Quố c-Viế t Nam phát triế n lên tở m cao mớ i”!

Hàng ngàn năm sồ ng bên cắ nh Trung Quố c đã cho ngố i Viế t Nam quá nhiế u kinh nghiế m và bài hắ c. Chố có đố ng Cố ng Số n VN tở trố c đố n nay vì luôn luôn đố t quyế n lố i cắ a đố ng lên trên quyế n lố i cắ a dân tồ c nên mớ i nhố n kố thù truyế n kiồ p cắ a dân tồ c làm bắ n, rố i bắ y giố cũng vì quyế n lố i riêng, vì không muố n mố t chố đố nên cúi đố u cam tâm thố n phố c Bắ c Kinh. Và còn bắ t nhân dân phố i đố n hèn theo hố !

Niế m an ố i là ngố i Viế t Nam chắ a bao giố mố t đi lòng tồ hào cắ a mình. Ngày 17 tháng 2. nhố c lố i cuố c chiế n tranh biên giố i, nhố nhiế u ngố i Viế t cũng đố n lòng và đố n nhau, không có nghĩa là đố khố i lố i căm thù, nhố ng đố luôn luôn tồ nh táo và cắ nh giác, nhố t là ngày nay, khi Trung Quố c lố i càng giàu mố nh hố n gồ p bắ i và ngày càng bắ c lố rõ tham vố ng bành trố ng không che giố u!